

WPROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D' «EN PATUFET»

EL PROBLEMA DEL GOS

Don Panxo està enutjat. Els lladres l'han robat!

Es clar, com que sa casa està tan sola i rasa!

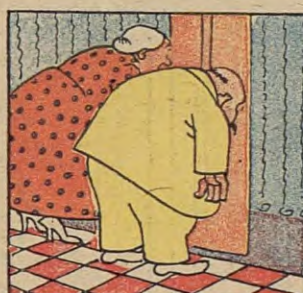
Se'n va cap a comprar un bon gos guardià.

El compra rabassut i molt negre i pelut.

Tan esquerp ha sortit que se n'han avorrit.

Sols el poden tenir tancat fora el jardí.

Per poder passejar ben fort l'han de lligar.

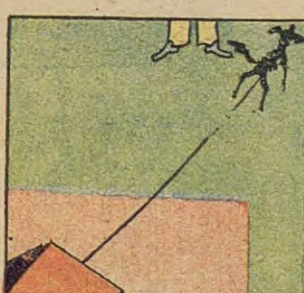
Amb el guardià lligat els lladres han tornat.

Don Panxo està furiós. —¿I què en faré del gos?

L'ha subjectat amb una corda de cautxú.

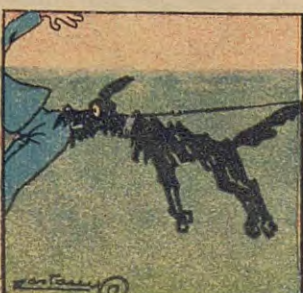
Pot el ca anà i venir, però no pot fugir.

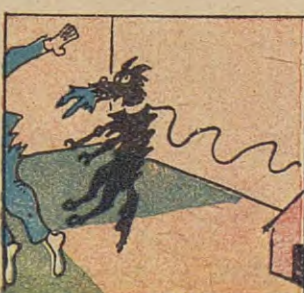
Ja torna a entrà a la nit el parell decidit.

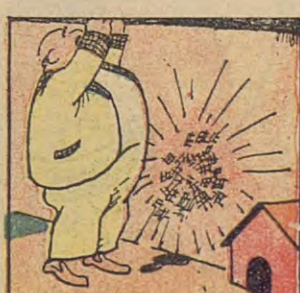
El gos se'ls abraona i la cordeta es dona.

N'agafa un per darrera amb furiosa quimera.

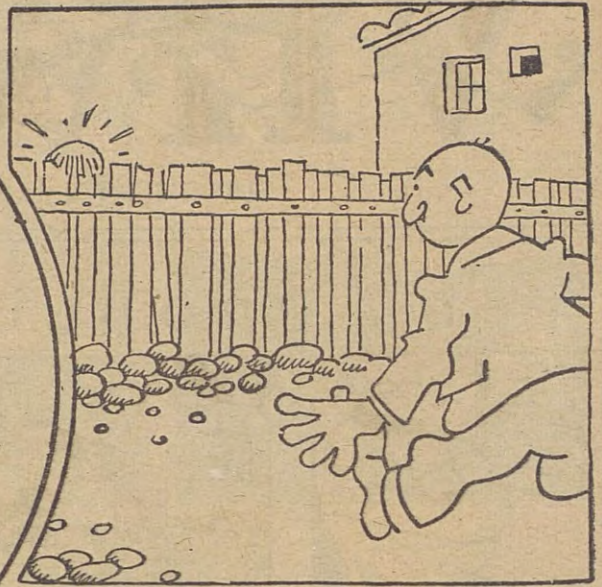
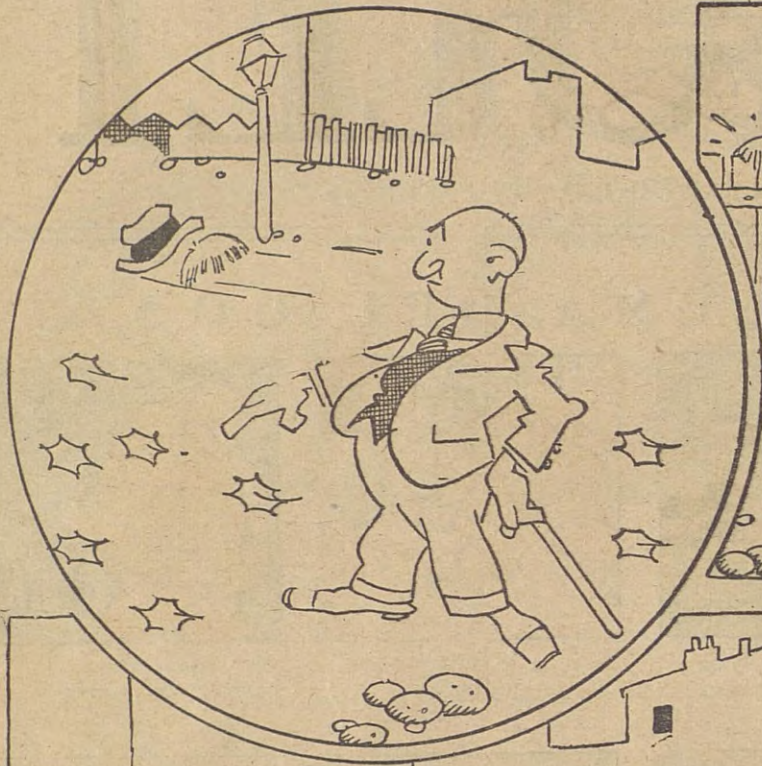

Com tan fort estirava el pantaló es trencava.

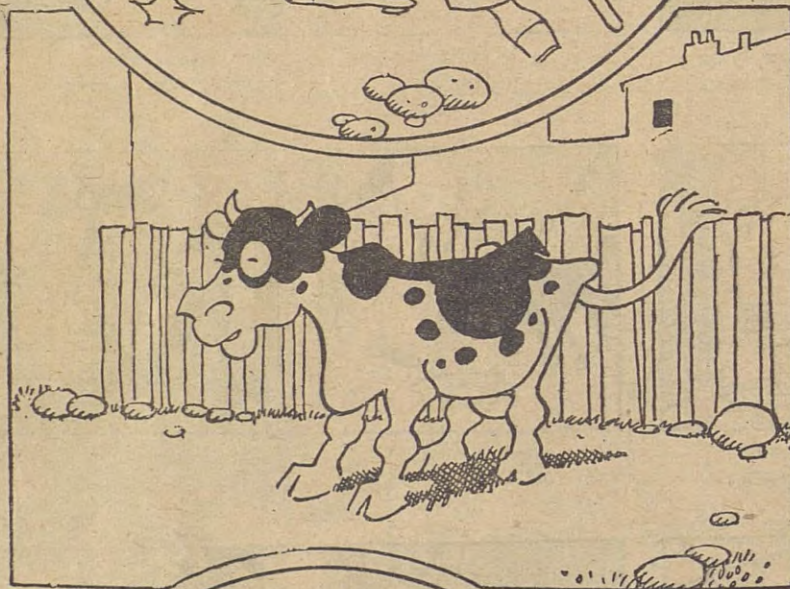

I l'elasticitat el gosset ha esclafat.

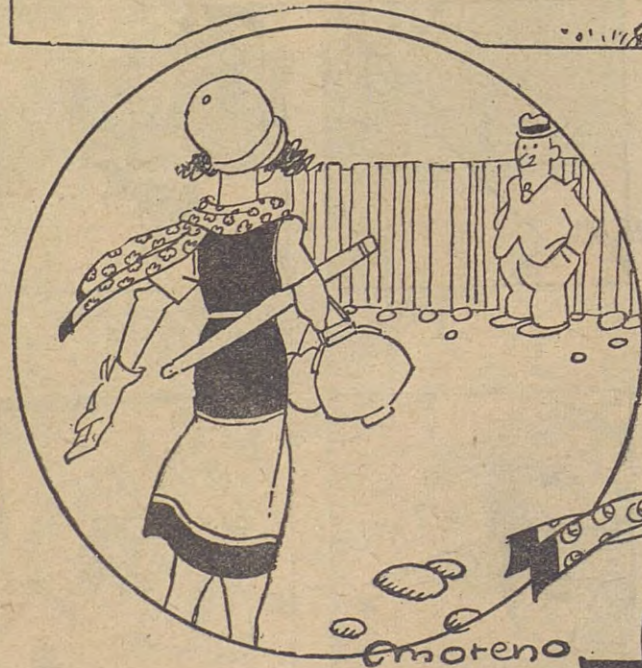
Cabells automàtics

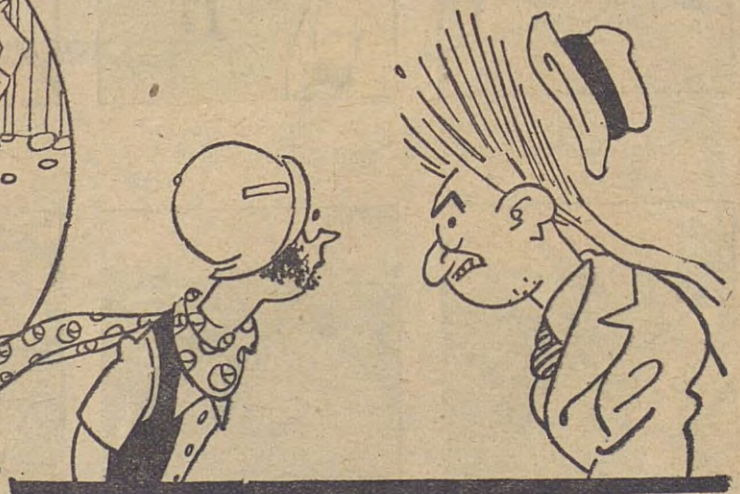
La perruca el vent li treu i allà dalt veure-la creu.

D'aquesta vaca amb la cua recobreix sa testa nua.

I quan sa nòvia arribava

el capell sol saludava.

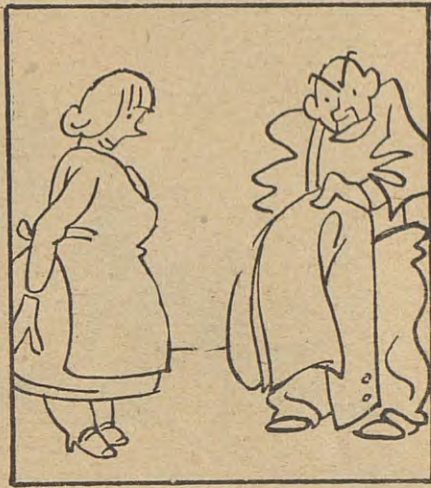
Negligència funesta

A sa dona el senyor Gran sempre li està rondinant.

—Mai no em cuses els botons i em cauen els pantalons!

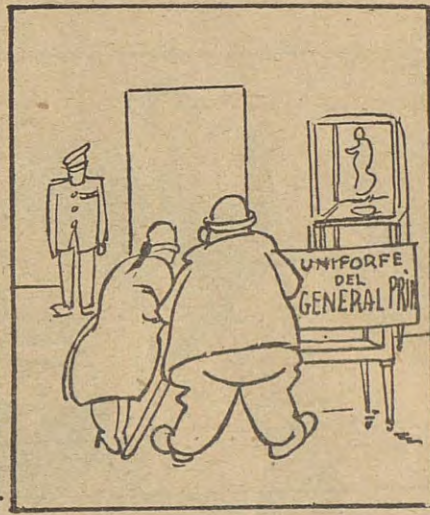
—I aquest forat que hi ha aquí! Vejam quan l'has de sargir!

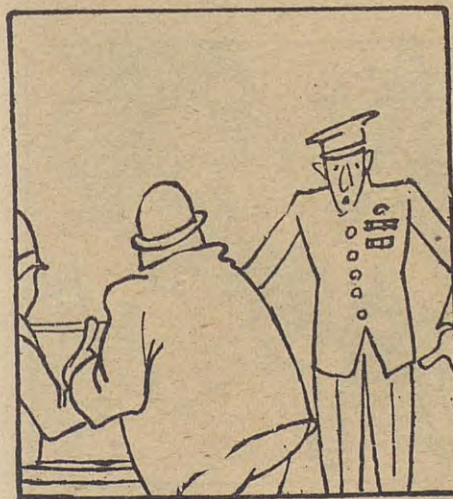
Van a passeig un diumenge, però la calor se'ls menja.

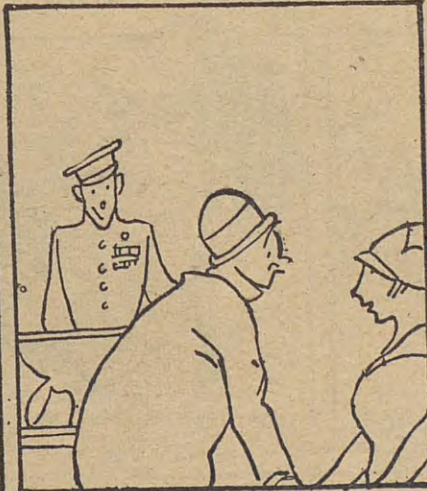
Per trobar ombra frescal van al Palau Nacional.

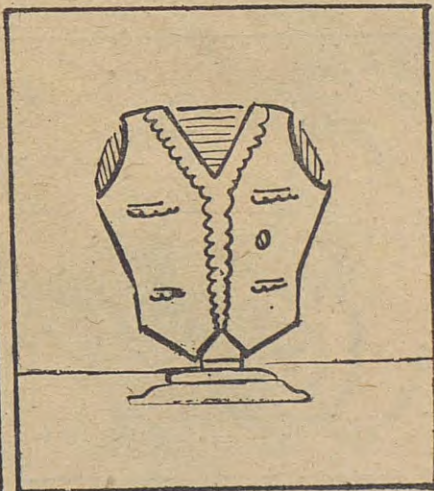
A un aparadò exposat hi ha un uniform foradat.

—Per aquest forat, senyors, li va entrar la bala al cos.

El senyor Gran s'ha girat a sa dona, entusiasmat.

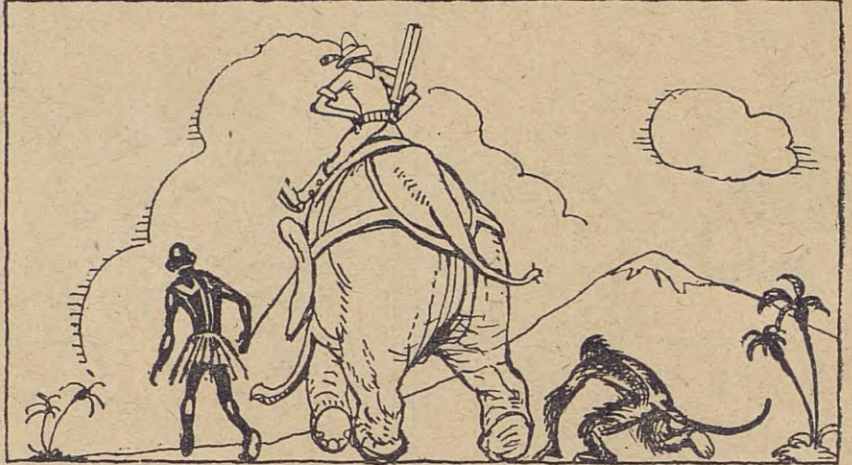

—Veus, si hagués estat sargit amb vida hauria sortit!

Cacera doble

Va en Roc a caçar lleons amb fusell de dos canons.

Per no fadigar-se tant puja dalt d'un elefant.

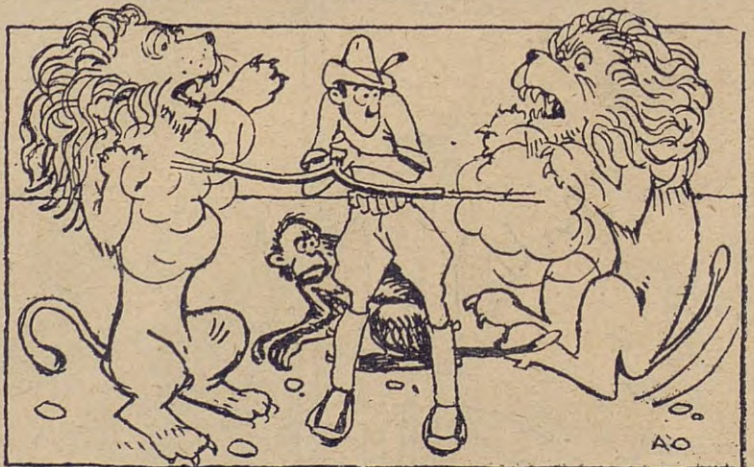
Senten uns forts alarits i resten esporuguits.

Surten per cada costat uns lleons que fan fredat.

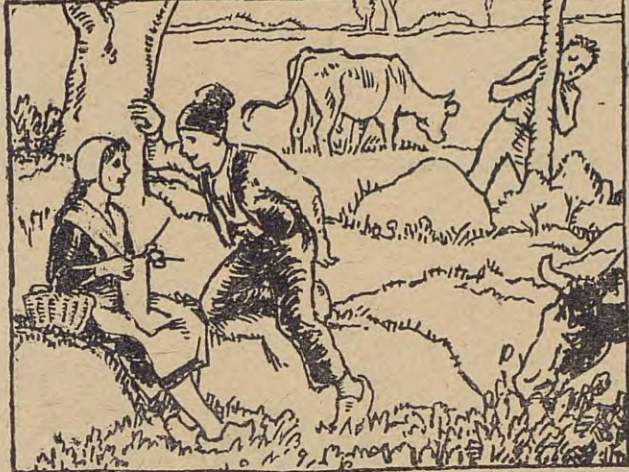
Per matar els dos lleons separen els dos canons.

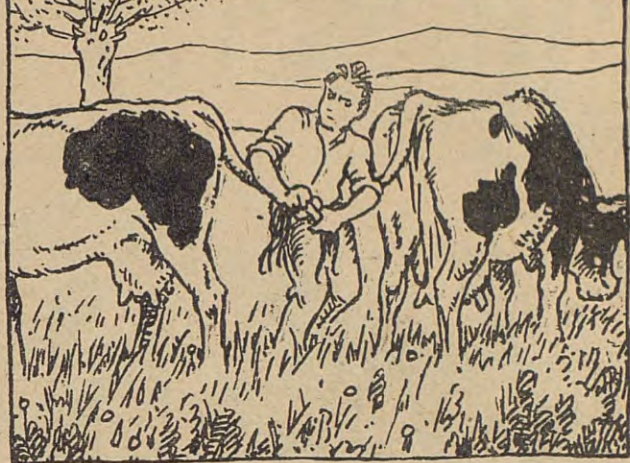
I tots dos, d'una vegada, moren d'una escopetada.

LES HISTORIES

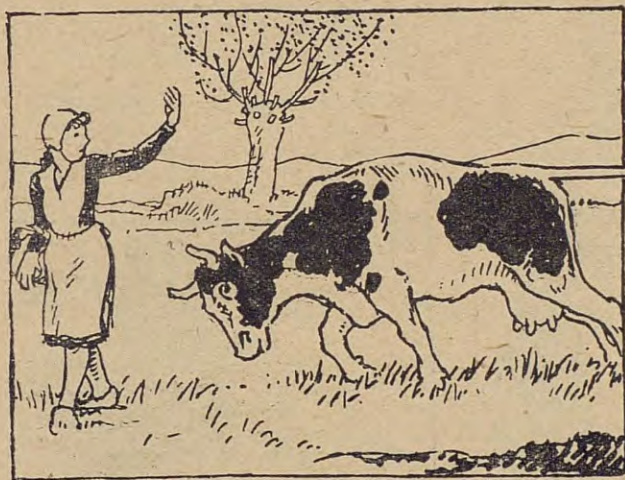
DE L'ONCLE JOAN

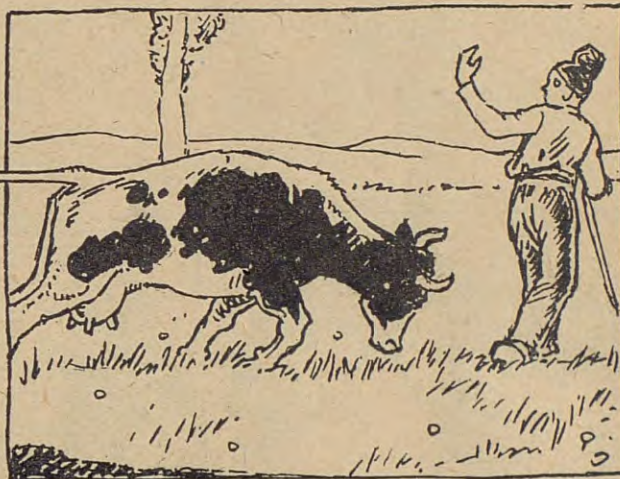
Un vaqueret i una vaquereta s'estimaven. Sempre es trobaven en el mateix prat, i mentre la vaca d'ella i la d'ell pasturava a llur albir, ambdós passaven el dia en deliciosos colloquis.

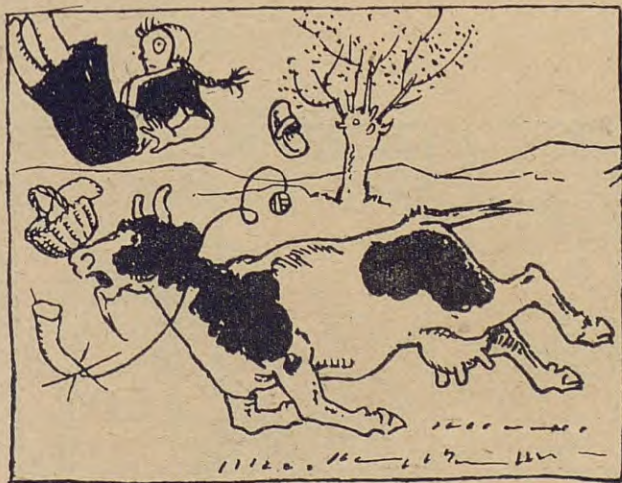
No faltava, però, un tercer, amant despitat, que en gelosia de la feliç parella volgués perjudicar-la; i aprofitant un moment que les vaques estaven aculades, els lligà les cues amb un nus molt fort.

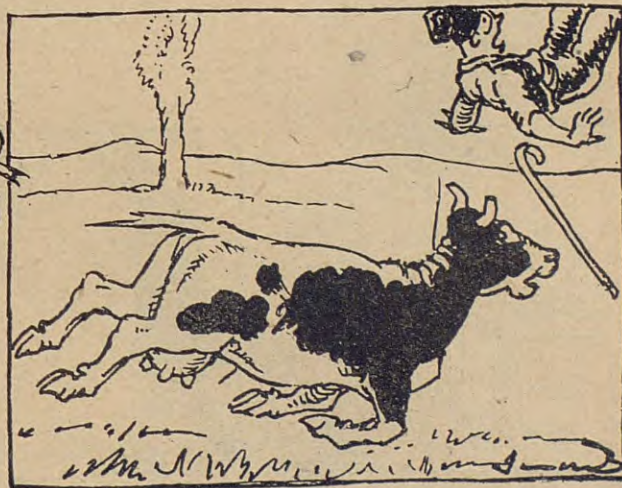
Mentrestant, els promesos varen veure arribar l'hora trista de la separació. El vaqueret vivia cap a ponent, la vaquereta cap a llevant. Cada u marxava en la seva direcció, seguit de la seva vaca. La despedida es feia sempre interminable.

Atrafegats amb els adéus, no van reparar les dificultats que tenien les vaques per anar-los al darrera. Les pobres bèsties maldaven, maldaven sense avançar un pas. Bé prou que sabeu per què.

Fins que a l'últim, a còpia d'estirades i més estirades, el nus es va trencar i les vaques van sortir disparades com una bala de tiragomes, engegant a llurs amos més alts que un segon pis d'aquells que tenen a sota baixos,

entressol, principal i primer. Sort que el tou d'herba del prat els va salvar, que sinó! I després d'aquesta aventura encara s'estimaren més.

Llei eixuta

I
Un ianqui molt eminent
feia una batalla ruda
en contra de la beguda,
flagell del seu continent.

II
En mítings i reunions,
pel carrer i en els diaris
llençava atacs sanguinaris
al vici dels borratxons.

III
Un dia es trobà malalt
i el metge l'examinà.
—Amic, vostè acabarà,
si no em creu a mi, molt mal.

IV
—Son vigor està desfet
i l'haurà de reforçar
prenent, abans de dinar,
de ponx calent un traguet.

V
—Impossible! Què dirà
el públic si s'assabenta
que beu un que tan violenta
campanya contra el rom fa!

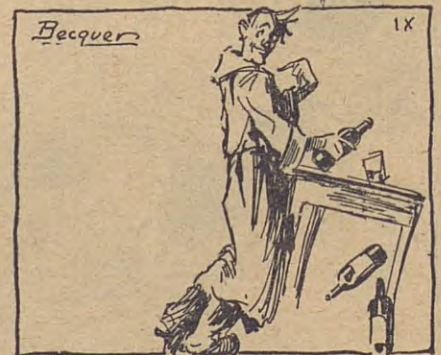
VI
—Home, ningú no ho sabrà.
Vostè diu a la criada
que li dugui aigua escalfada
per a poder-se afaitar.

VII
—Hi posa sucre, un raget
de rom... i ja està resolt.
El malalt, pensant-s'hi molt,
que així ho farà li promet.

VIII
Al cap de pocs dies torna
el doctor i a la criada
li diu: —Esteu transtornada,
¿potser l'amo no es retorna?

IX
—No senyor; millor està,
però crec que s'ha locat;
avui sol, m'ha demanat
vint cops aigua d'afaitar!

Escapada marítima

SOM a l'istiu i a la platja de Vilamar, platja de moda, plena de barraquetes, tendes, barnussos, nens que apilen sorra, jovent que juga a water-polo, patinadors, cavalls de goma i esquenes que lentament i progressiva es van torrant al sol.

I entremig d'aquesta gernació bulliciosa i àvida de divertir-se, una altra gernació no menys sorollosa, però àvida de diners, es barreja en totes direccions. Aquí un venedor de gelats, més enllà un de cacauets, dos nois que lloguen suros i carbasses, una dona que ofereix ombrelles de paper xinès, un home que ven terrissa per la canalla, dos cecs que fan apuntacions, un neuler, un xarlatà... tothom ven coses, tothom pregona records de Vilamar, o begudes gelades, o caramels, o sandwixos per berenar. Ara passa una banda de tres trompetes abonyegades i un bombardí ronc que van fent música per recaptar cabals, com diu un cartell que ostenten, pel manteniment del bot salvavides, i al darrera seu unes noies van posant flors de paper a les solapes de la gent i captant pel sanatori de No-seón...

Un individu notable es destaca entre la corrua de cercadiners que voltegen per tot arreu. Es un homenet calb i amb un bigoti molt poblat, que ofereix a tothom unes postals «Recuerdo de Vilamar» a deu cèntims.

Tot el sant dia se'l passa anant de l'un banyista a l'altre amb les seves postals. Es veu que la venda ha anat bé, perquè en arribar el vespre fa cara de satisfet. Seguim-lo.

—He tingut bon dia— va dient-se amb satisfacció—. ¿Qui s'ho creurà que vendre postals per la platja sigui tan profitós? Bah! Cent postals a deu cèntims són dos duros, em costen tres pesetes i en queden set de guany. Magnífic negoci. I a més a més, deu rellotges que almenys en valdran cinc duros cada un, sis polseres i un collarret que valen uns cent duros, vint anells, tres pitilleres... Són rics els banyistes de Vilamar, com hi ha món!

Per aquest soliloqui endevinem l'ocupació real del nostre home. Amb l'excusa de vendre postals es barreja amb la gent de la platja i roba el que pot a les bariaques i a les tendes mentre la gent és a banyar-se.

A l'endemà el tornem a veure que intenta prosseguir la seva nefasta ocupació. Però ja hi ha qui l'ha clisat i aviat veu amb espant que una parella de guàrdies civils se'l mira amb ulls d'«Ai que t'agafo!»

Amb tot disimul s'escorre cap a l'altre cantó de platja, però allà hi ha els carrabiners que també se'l miren.

Llavors prova d'anar-se'n cap al poble, però del poble ja en ve un grup de sometents.

—Això està malament!—murmura i a tota pressa s'amaga en una barraca isolada, es despulla i es posa un trajo de bany pertanyent al propietari de la barraca.

Després surt, i es dirigeix cap a la mar, que en aquells moments està ocu-

pada per centenars de persones. Els guàrdies l'han reconegut per la calba i el bigoti, i per evitar que se'ls escapi fan un crit:

—¡A ese! ¡Al del bigote! ¡Agafadlo!

Tothom es gira a mirar i veuen l'homenet que s'enfila a una alta palanca i es llença a l'aigua, en un lloc on la gent és abundosa.

—Així que surti l'agafarem—diuen dos joves atlètics.

Però passa mig minut i no surt. Passa un minut, dos, tres. Alguns bussen i no troben res. Ve el bot salvavides, passen sondes i ancles pel fons, tornen a baixar-hi... I no troben res.

Només l'endemà, un pescador de canya, treu del fons de la mar un bigotàs negre i una perruca calba, el propietari dels quals, després d'haver-se'n desempallegat dintre el mar, n'havia eixit conventit en un jove de cabell roig i cara afaitada i ara era a Barcelona a vendre les joies robades.

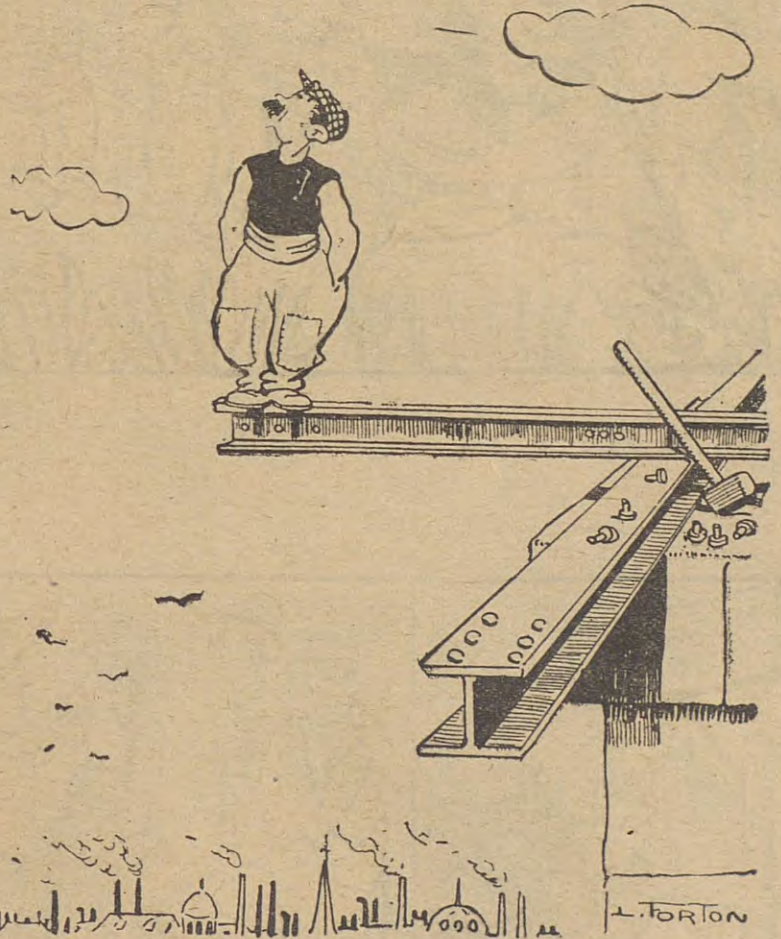
EPISTOLA ALS ANTIPODES (1)

qui com tu, té els peus al cap. per a llegir-la sens pena d'aquest sistema, adequat Per això t'escriu la carta que avui estàs habitant. a les contrades antípodes ens explica que hom està tal com la Geografia per viure cap per avall — de saber com t'ho arregles perquè fins una ànsia gran Ja cal que prompte em contestis que corre per aquí baix? tan estranys d'aquesta fauna dels cangurs i els animals ¿Què me'n dius dels eucaliptus el Continent australià?

I doncs, amic, ¿com te prova

GUILLEM D'OLORÓ

(1) Aquest vers s'haurà de llegir començant per la ratlla final.

—Déu me'n guard d'ésser aviador! Quin perill!

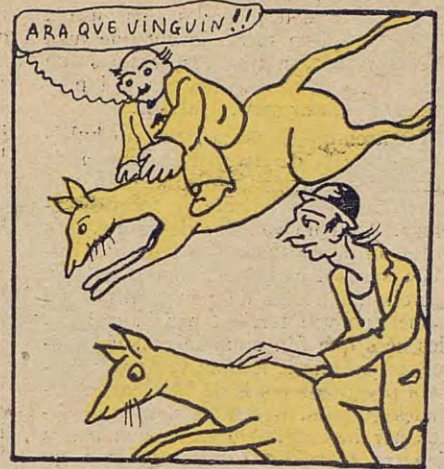
(De *Pèle-Mêle*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Els ha salvat el cabal
un amagatall bestial:*

—Si trobéssim bandolers
ens prendrien els diners!

Amb la idea funcionant
tranquilament van marxant.

De sobte tres lladregots
surten de dintre d'uns clots.

Tots enutjats ja se'n van
rondinant i renegant.

Continuen llur camí
i ja arriben a destí.

—I dones, ¿que no us han robat?
—Ho dúiem massa amagat!

De la bossa dels cangurus
en treuen joies i duros.